

JEDNA

Když padla noc, do veleknihovny v Summershallu dorazila smrt. Přijela v kočáře. Elisabeth stála na nádvoří a pozorovala koně, kteří se s vypoulenýma očima a pěnou u huby vřítily do brány. Vysoko nad nimi poslední paprsky zapadajícího slunce ozářily okna věže, až to vypadalo, jako by v místnostech za nimi hořelo – ale světlo záhy pohaslo a ustoupilo dlouhým stínům andělů a chrličů, které strážily deštěm smáčené parapety.

Kočár s rachotem zastavil a na jeho dvířkách se zaleskl pozlacený erb: překřížený brk a klíč, symbol Kolégia. Železné mříže změnilly zadní část kočáru ve věžeňskou celu. Přestože byla chladná noc, Elisabeth se potily ruce.

„Scrivenerová,“ oslovila ji žena stojící vedle ní. „Máte sůl? A rukavice?“

Elisabeth poklepala na kožené pásky, které jí křižovaly hrud, a nahmatala rukavice, které na nich visely, i nádobku se solí u svého pasu. „Ano, paní ředitelko.“ Chyběl jí jen meč. Ale ten si nevyslouží dřív, než se po letech výcviku v Kolégium stane strážkyní. Jen pár knihovníků se dostalo tak daleko. Ostatní se buď vzdali, nebo zahynuli.

„Výborně.“ Ředitelka se odmlčela. Byla to nepřístupná, elegantní žena s pletí bílou jako sníh a vlasy rudými jako oheň. Od levého spánku až k bradě se jí po tváři táhla jizva a trvale jí nadzvedávala koutek úst. Stejně jako Elisabeth, i jí křižovaly hrud kožené pásky. Ona však pod nimi měla uniformu strážkyně, a ne jen šat učnice. Světlo lampy se odráželo od mosazných knoflíků jejího tmavě modrého pláště a od naleštěných bot. Meč, který měla u pasu, byl štíhlý a ostrý, a na jeho jílci se třpytily granáty.

Ten meč byl v Summershallu velmi známý. Říkalo se mu Běsobijec. Když bylo ředitelce devatenáct, porazila s jeho pomocí zlotvora. Právě tehdy přišla ke své jizvě, o níž se proslýchalo, že jí při řeči způsobuje nesnesitelnou bolest. Elisabeth o pravdivosti těch zvěstí pochybovala, skutečností však bylo, že ředitelka velmi pečlivě volila slova a vůbec nikdy se neusmála.

„Nezapomeňte,“ ozvala se nakonec ředitelka, „že pokud při vstupu do krypty uslyšíte v hlavě hlas, nesmíte poslouchat, co říká. Jedná se o grimoár osmé úrovně, starý několik staletí, a nejsou s ním žádné špasy. Od svého vzniku už přivedl k šílenství spoustu lidí. Jste připravená?“

Elisabeth polkla. Knedlík v krku jí zabránil v odpovědi. Stěží mohla uvěřit, že ředitelka mluví k ní, a už vůbec nedokázala pochopit, že si ji vybrala, aby jí pomohla uložit zásilku do krypty. K tak zodpovědné činnosti byl obvykle povolán někdo s mnohem vyšším postavením, než měla knihovnická učnice. V nitru se jí tetelila naděje jako v domě uvězněný pták, který vzlétne, padne a znovu vzlétne a při představě, že ho někde v dálce čeká širá modrá obloha, se unaví k smrti. Zalila ji hrůza.

Dává mi šanci prokázat, že si zasloužím stát se strážkyní, pomyslela si. Pokud selžu, zemřu. Pak aspoň budu